

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Christelige Taler

Citation: Kierkegaard, Søren: "Christelige Taler", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 10*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2004 , s. 7. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-ct-txt-shoot-id0f1c2de7-f99e-4784-bd70-75ec62a40b37.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 10

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Evangeliet paa 15de Søndag efter Trinitatis

Ingen kan tiene to Herrer; thi han maa enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden. I kunne ikke tiene Gud og Mammon. Derfor siger jeg Eder! bekymrer Eder ikke for Eders Liv, hvad I skulle æde, og hvad I skulle drikke; ikke heller for Eders Legeme, hvad I skulle iføres. Er ikke Livet Mere end Maden, og Legemet Mere end Klæderne? Seer til Himmelens Fugle; de saae ikke, og høste ikke, og sanke ikke i Lader, og Eders himmelske Fader føder dem; ere I ikke meget Mere end de? Men hvo iblandt Eder kan lægge en Alen til sin Væxt, enddog han bekymrer sig derfor? Og hvi bekymre I Eder for Klæderne? Betragter Lilierne paa Marken, hvorledes de voxer; de arbeide ikke, spinde ikke. Men jeg siger Eder, at end ikke Salomon i al sin Herlighed var saa klædt, som een af dem. Klæder da Gud saaledes det Græs paa Marken, som er i Dag, og i Morgen kastes i Ovnen, skulde han ikke meget mere klæde Eder, I lidet troende! Derfor skulle I ikke bekymre Eder, og sige: hvad skulle vi æde? eller: hvad skulle vi drikke? eller: hvormed skulle vi klæde os? efter alt saadant søge Hedningerne; thi Eders himmelske Fader veed, at I have alle disse Ting behov. Men søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og alle disse Ting tillægges Eder. Bekymrer Eder derfor ikke for den anden Morgen; thi den Dag i Morgen skal bekymre sig for sit Eget. Hver Dag haver nok i sin Plage.

Indgang

Det var paa Toppen af Sinai, at Loven blev givet, under Himmelens Torden; hvert Dyr, som, ak uforskyldt og uforvarende, nærmede sig det hellige Bjerg, skulde ihjelslaaes – ifølge Loven. Det er ved Foden af Bjerget, at Bjergprædikenen holdes. Saaledes forholder Loven sig til Evangeliet, som er: det Himmelske nede ved Jorden. Det er ved Foden af Bjerget; saa formildet er Evangeliet, saa nær er det Himmelske, der stiger ned, nu ved Jorden, og dog end mere himmelsk. Det er ved Foden af Bjerget; ja, og hvad mere er, Fuglen og Lilien er kommen med – ak næsten lyder det, som løb det spøgende ud paa, at de vare med ... i Legen; og en Spøg bliver det dog, forsaavidt Lilien og Fuglen er med, men desto helligere bliver Alvoren, netop fordi Fuglen og Lilien er med. Fuglen og Lilien er med; ja og hvad mere er, de ere ikke blot med, men de ere med i at undervise. Vel er Evangeliet selv den egentlige Lærer, Han »Læreren« – og Veien og Sandheden og Livet i Underviisningen, men Fuglen og Lilien er dog med som en Slags Hjælpelærere.

Hvorledes er dette muligt? Nu, Sagen er ikke saa vanskelig. Hverken Lilien eller Fuglen ere nemlig *Hedninge*, men Lilien og Fuglen ere heller ikke *Christne*, just derfor kunne de med Held være behjælpelige ved Underviisningen i Christendom. Agt paa Lilien og Fuglen, saa opdager Du, hvorledes Hedninge leve, thi de leve netop ikke saaledes som Fuglen og Lilien; lev saa Du som Lilien og Fuglen, saa er Du en Christen – hvad Lilien og Fuglen hverken er eller kan blive. Hedenskabet danner Modsætningen til Christendommen; men Lilien og Fuglen danne ingen Modsætning til nogen af disse stridige Parter, de, hvis man saa tør sige, spille udenfor, og holde sig klogeligen udenfor alle Modsætninger. For nu ikke at dømmes og fordømmes bruger Evangeliet Lilien og Fuglen til at gjøre Hedenskabet aabenbart, men derved igjen til at gjøre det aabenbart, hvad der fordres af den Christne. For at forhindre det Dømmende er Lilien og Fuglen skudt imellem; thi Lilien og Fuglen dømmes Ingen – og Du, Du skal jo ikke dømmes Hedningen, Du skal jo lære af Lilien og Fuglen. Ja, det er en vanskelig Opgave, og en vanskelig Stilling, Fuglen og Lilien har ved Underviisningen; der var heller Ingen, som kunde gjøre det, enhver Anden vilde saa let komme til at anklage og dømmes Hedningen, til at lovprise den Christne (istedenfor at undervise), eller til spottende at dømmes den saakaldte Christne, der ikke levede saaledes. Men Lilien og Fuglen, der ene ere beskjeftigede med og fordybede i at undervise, lade sig slet ikke mærke med Noget, de see hverken til Høire eller til Venstre, de hverken rose eller skjende, som en Lærer ellers gjør det, de ligesom Han, »Læreren«, om hvem der siges,

»han skjætter om Ingen« (Mc. 12, 14.), de skjøtte om Ingen eller de skjøtte sig selv. Og dog, dog er det næsten en Umulighed ikke at lære Noget af dem, naar man agter paa dem. Ak, et Menneske kan gjøre Alt, hvad han formaaer, og dog kan det stundom være tvivlsomt, om den Lærende lærer Noget af ham. Men Fuglen og Lilien gjøre slet Intet, og dog er det næsten en Umulighed ikke at lære Noget af dem. Kan ikke allerede et Menneske af dem lære, hvad det er at undervise, hvad det er at undervise christeligt, lære den Underviisningens store Konst: at lade som Ingenting, at skjøtte sig selv, og dog gjøre det paa en saa opvækkende, saa gribende, saa indyndende, derhos i Henseende til Bekostningen saa billig og derved saa rørende Maade, at det er umuligt ikke at lære Noget deraf! Thi vistnok, naar en menneskelig Lærer har gjort Alt, og den Lærende dog ikke har lært Noget, da kan han sige »det er ikke min Skyld«; o, men naar Du har lært saa saare meget af Lilien og Fuglen, er det da ikke som sagde de »det er ikke vor Skyld«! Saa velvillige ere disse Lærere mod den Lærende, saa velvillige, saa menneskelige, saa værdige deres guddommelige Beskikkelse. Har Du glemt Noget, saa ere de strax villige til at gjentage det for Dig, og gjentage og gjentage, saa Du dog tilsidst maa kunne det; lærer Du ikke Noget af dem, saa gjøre de Dig ingen Bebrejdelser, men vedblive kun med sjelden Nidkjærhed at fare fort i Underviisningen, ene beskjeftigede med at lære fra sig; og lærer Du Noget af dem, saa tilskrive de Dig Alt, og lade som have de slet ingen Andeel deri, som var det ikke dem, Du skyldte det: de opgive Ingen, hvor ulærvillig han end er, og de fordre ingen Afhængighed, end ikke Dens, der lærte meest af dem. O, I vidunderlige Læremestere, hvis man af Eder ikke lærte Andet, hvis man lærte at undervise: hvor meget lærte man ikke! Stort allerede om en menneskelig Lærer gjør Noget af hvad han selv siger, som oftest gjør man vel mange Ord og kun Lidet deraf – ak, men ogsaa denne Bemærkning om Andre, den havde aldrig Fuglen eller Lilien gjort. Men I, – ja I gjøre rigtignok i en vis Forstand heller ikke hvad I sige; I gjøre det, uden at sige Noget. Men denne Eders ordknappe Taushed og denne Eders Troskab mod Eder selv i Aar ud og Aar ind saa lang Dagen er, paaskjønnet eller upaaskjønnet, forstaaet eller misforstaaet, seet eller useet, at gjøre det Samme: o, vidunderlige Mesterskab i at undervise!

Altsaa ved Hjælp af Lilien og Fuglen lære vi Hedningenes Bekymringer at kjende, hvilke de ere, de nemlig som Fuglen og Lilien ikke have, skjøndt de have de tilsvarende Fornødenheder. Men man kunde jo ogsaa paa en anden Maade lære disse Bekymringer at kjende: ved at reise til et hedensk Land og see, hvorledes Menneskene der leve, hvad der bekymrer dem. Og endelig paa en tredie Maade: ved at reise til – dog hvad siger jeg, at reise, vi leve jo paa Stedet, i et christent Land, hvor der er lutter Christne. Altsaa maa man kunne slutte: de Bekymringer, som ikke findes hos os, skjøndt de tilsvarende Fornødenheder og Tryk ere tilstede, det maa være Hedningenes Bekymringer. Saaledes kunde man slutte, ak, hvis ikke en anden Betragtning maaskee tog Magten fra os til at slutte ved at tage Forudsætningen, og nu sluttede paa en anden Maade: disse Bekymringer findes blandt Menneskene i dette Land, ergo er dette christne Land hedensk. Talen om Hedningenes Bekymringer vilde da komme til at lyde som en underfundig Spot. Dog turde vi ikke tillade os at tage et saadant Strenghedens Sigte paa Christenheden, ei heller denne næsten grusomme Spot, en Grusomhed, der da vel at mærke vilde komme til at gaae ud over den Talende selv, som vel ikke heller er saa fuldkommen en Christen. Men lad os ikke glemme, at Talen kunde have dette ligesom bag Øret, at hvis en Engel vilde tale, da kunde han paa denne Maade drive sin Spot med os, vi som kalde os Christne, ved at vende Sagen saaledes, at han, istedenfor at irettesætte vor maadelige Christendom, fremstillede de hedenske Bekymringer og da bestandigt tilføiede »men her i dette Land, som er christent, findes naturligviis ingen saadanne Bekymringer«, sluttende fra, at Bekymringerne jo ere Hedningenes Bekymringer; eller omvendt, at han fra at Landet jo er christent sluttede til at saadanne Bekymringer vist med Urette ere blevne kaldet Hedningenes; eller at han tænkte sig et christent Land, hvor der virkelig var lutter Christne, og lod som var dette Land vort Land, sluttende: da disse Bekymringer ikke findes der, saa maae de være Hedningenes. Lad os ikke glemme dette, og lad os heller aldrig glemme, at de Hedninge, som findes i Christenheden, ere de dybest sjunkne: hine i de hedenske Lande ere endnu ikke løftede op til Christendommen, disse ere sjunkne under Hedenskabet; hine tilhøre den faldne Slægt, disse ere, efter at være blevne opreiste, faldne endnu engang og end dybere.

Saa kæmper da det opbyggelige Foredrag paa mange Maader for, at det Evige maa seire i Mennesket, men det glemmer heller ikke paa rette Sted ved Hjælp af Lilien og Fuglen først og fremmest at formilde til Smilet. O, Du Stridende, lad Dig formilde! Man kan glemme at lee, men Gud bevare et Menneske fra nogensinde at glemme at smile! Et Menneske kan glemme Meget uden Skade, og maa vel ogsaa finde sig i med Alderdommen at glemme Meget, som han kunde ønske at huske; men Gud forbyde, at et Menneske indtil sin sidste salige Ende skulde glemme Lilien og Fuglen!